

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 2Sfk/47/2023
Identifikačné číslo spisu: 1021201578
Dátum vydania rozhodnutia: 29. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: predseda senátu, sudca spravodajca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:1021201578.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Rapid Life životná poisťovňa a. s. v konkurze, Garbiarska 2, Košice, zastúpeného: Advokátska kancelária Etor & Niess, s.r.o., Živnostenská 2, Bratislava, JUDr. Martin Bezák, PhD., advokát, proti žalovanému: Národná banka Slovenska, Imricha Karvaša 1, Bratislava; o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/242/2021 - 115 zo dňa 11. októbra 2022, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. NBS1-000-013-220, č. z. 100-000-296-774 zo dňa 13.07.2021, jednomyselne takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/242/2021 - 115 zo dňa 11. októbra 2022
s a z r u š u j e a v e c s a v r a c i a Správneho súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I. Konanie pred orgánom verejnej správy

1. Národná banka Slovenska, útvar dohľadu nad finančným trhom, rozhodnutím sp. zn. NBS1-000-012-201, č. z. 100-044-845 zo dňa 14.06.2017 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie“) zaviedla nad spoločnosťou Rapid life životná poisťovňa, a.s., v konkurze (ďalej aj „žalobca“ alebo „poisťovňa“) nútenú správu v zmysle ustanovení zákona č. 39/2015 Z. z. o poisťovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o poisťovníctve“) pre závažné a opakované ohrozovanie práva klientov na výplatu plnení vyplývajúcich z poisťných zmlúv riadne a včas. Dňom 15.06.2007, kedy bolo žalobcovi toto rozhodnutie doručené, sa stalo účinným voči nemu aj voči iným osobám, v dôsledku čoho pôsobnosť predstaviteľstva a dozornej rady poisťovne prešla zo zákona na nútenú správkyňu poisťovne a zároveň bol pozastavený výkon funkcií členov predstaviteľstva a dozornej rady poisťovne.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podalo rozklad predstaviteľstvo poisťovne (podanie bolo podpísané členmi predstaviteľstva Ing. Petrom Talianom, Ing. Pavlom Fialom a Ing. Helenou Vernerovou), namietajúc nezákonný postup Národnej banky Slovenska, útvaru dohľadu nad finančným trhom, pri zavedení nútenej správy nad poisťovňou. Banková rada Národnej banky Slovenska (ďalej „žalovaný“ alebo „NBS“) konanie o podanom rozklade podľa § 21 ods. 1 písm. b/, d) zákona č. 747/2004 Z. z. dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v

znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o dohľade“) prerušila rozhodnutím zo dňa 28.11.2017 z dôvodu vyžiadania si informácií od iných orgánov pre potreby rozhodnutia o rozklade a tiež pre prebiehajúce prešetrovanie podozrení orgánmi činnými v trestnom konaní voči bývalému zamestnancovi NBS, ktorý podpisoval rozhodnutie o zavedení nútenej správy nad poisťovňou.

3. Dňa 23.01.2018 Okresný súd Košice 1 uznesením sp. zn. 31 K/28/2017 vyhovel návrhu nútenej správkyne a vyhlásil konkurz na majetok poisťovne z dôvodu, že spoločnosť je v úpadku pre predĺženie aj pre platobnú neschopnosť. Zároveň ustanovil poisťovní správcu konkurznej podstaty.

4. Proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 28.11.2017 o prerušení konania o rozklade podal prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky protest, ktorému žalovaný rozhodnutím zo dňa 31.07.2018 nevyhovel. Prokurátor následne podal bývalému Krajskému súdu v Bratislave (ďalej „krajský súd“) správnu žalobu proti rozhodnutiu žalovaného o prerušení konania o proteste, predovšetkým z dôvodu, že dôvod na prerušenie konania v zmysle § 21 ods. 1 písm. b/, d/ zákona o dohľade nebol daný.

5. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave o odmietnutí tejto správnej žaloby zrušil Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „Najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 1Sžfk/57/2019 zo dňa 30. júna 2020 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom na to, ako má ďalej žalovaný vo veci postupovať. Krajský súd následne rozsudkom sp. zn. 1S/163/2020 zo dňa 20.05.2021 zrušil rozhodnutie žalovaného o prerušení konania o rozklade proti rozhodnutiu o zavedení nútenej správy nad poisťovňou.

6. Dňa 13. júna 2020 vydala NBS rozhodnutie č. sp.: NBS1-000-013-220, č. z.:100-000-296-774 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“ alebo „preskúmané rozhodnutie“), ktorým podľa 32 ods. 1 v spojení s § 22 ods. 1 písm. d/ zákona o dohľade zastavila konanie o rozklade, ktoré podalo predstavenstvo poisťovne proti prvostupňovému rozhodnutiu o zavedení nútenej správy. Poukázala na to, že vyhlásením konkurzu na majetok poisťovne skončila nútená správa nad poisťovňou (§ 155 ods. 1 písm. b) zákona o poisťovníctve) a tým odpadol dôvod začatého konania o rozklade proti rozhodnutiu o jej zavedení. Nútená správa bola nahradená osobitným právnym režimom, ktorým je konkurzné konanie vedené príslušným konkurzným súdom.

II. Konanie pred krajským súdom

7. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, ktorého zastupovaním v konaní splnomocnili členovia predstavenstva poisťovne RNDr. Peter Talán a Ing. Pavol Fiala, všeobecnú správnu žalobu, a navrhol preskúmané rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

8. V žalobných dôvodoch žalobca tvrdil, že záver žalovaného o odpadnutí dôvodu na preskúmanie zákonnosti zavedenia nútenej správy v rozkladovom konaní pre neskoršie vyhlásenie konkurzu na majetok žalobcu je neudržateľný a svojvoľný. Poukázal na to, že konkurzný súd pri vyhlásení konkurzu nemohol preskúmať a ani nepreskúmal zákonnosť nútenej správy. Podľa žalobcu žalovaný bez akéhokoľvek zákonného dôvodu a v rozpore so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu uvedeným v rozsudku sp. zn. 1Sžfk/57/2019 zo dňa 30.06.2020 zabránil vydaním preskúmaného rozhodnutia tomu, aby bola preverená zákonnosť postupu žalovaného pri zavádzaní nútenej správy nad žalobcom.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol správnu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že nútená správa je správnym konaním, ktoré sa týka celého majetku podliehajúceho konkurzu, čo podľa jeho názoru ignoruje aj ustanovená správkyňa konkurznej podstaty žalobcu. Poukázal na § 47 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o konkurze“), podľa ktorého v súdnych a iných konaniach, ktoré sa začali po vyhlásení konkurzu a ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, sa priamo zo zákona účastníkom konania stáva namiesto úpadcu konkurzný správca. Preto je podľa neho zrejmé, že za žalobcu môže konať v prejednávanej veci iba správkyňa konkurznej podstaty žalobcu Ing. Jana Kollárová. Žalovaný tiež trval na tom, že bol zo zákona povinný prihliadnuť na odpadnutie dôvodu konania o nútenej správe a preto v zmysle § 32 ods. 1 v spojení s ustanovením § 22 ods. 1 písm. d) zákona o dohľade rozhodol o zastavení konania o rozklade vo veci zavedenia nútenej správy nad žalobcom. K tvrdeniu žalobcu o nerešpektovaní záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu sa

žalovaný vyjadril v tom zmysle, že právny názor kasačného súdu sa vzťahuje k štádiu prerušenia konania o rozklade a preto ho nebolo možné aplikovať na preskúmané rozhodnutie.

10. V písomnej reakcii na vyjadrenie žalovaného k žalobe žalobca uviedol, že správne konanie o rozklade proti rozhodnutiu žalovaného o zavedení nútenej správy sa netýka majetku ani majetkových práv žalobcu, keďže predmetom tohto konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Žalobca zdôraznil, že vo svojej správnej žalobe namieta porušenie článku 46 ods. 1 Ústavy SR tým, že žalovaná odmietla žalobcovi poskytnúť tzv. inú právnu ochranu, keď svojvoľne zastavila konanie o rozklade proti rozhodnutiu o zavedení nútenej správy, ktoré žalobca inicioval zákonom predpokladaným spôsobom a má preto zákonný nárok na to, aby žalovaný o rozklade zákonom ustanoveným spôsobom rozhodol.

11. Uznesením č. k. 5S/242/2021 - 115 zo dňa 11. októbra 2022 krajský súd odmietol správnu žalobu a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uznesenia poukázal na to, že preskúmané rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie vo veci zavedenia nútenej správy nad žalobcom sú rozhodnutia, ktoré sa týkajú celého majetku žalobcu. Po vyhlásení konkurzu na majetok žalobcu je tak aktívne legitimovaným subjektom na podanie všeobecnej správnej žaloby o preskúmanie takýchto rozhodnutí v zmysle § 47 ods. 5 zákona o konkurze len správca konkurznej podstaty. Podanie správnej žaloby priamo spoločnosťou Rapid life životná poisťovňa, a. s. v konkurze, v zastúpení jej predstavenstvom, je tak potrebné podľa krajského súdu vyhodnotiť ako správnu žalobu podanú neoprávnenou osobou, v dôsledku čoho súd postupom podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP žalobu odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

III. Kasačná sťažnosť poisťovne, stanovisko žalovaného

12. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca (ďalej „sťažovateľ“) z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, j/ SSP v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť pre porušenie práva na spravodlivý proces nesprávnym procesným postupom krajského súdu a pre nezákonné odmietnutie správnej žaloby. Navrhol toto uznesenie zrušiť a vec vrátiť a krajskému súdu na ďalšie konanie.

13. Porušenie práva na spravodlivý proces videl sťažovateľ v tom, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia nijako nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa o oprávnení predstavenstva poisťovne napadnúť rozhodnutia a postupy žalovaného vo veci zavedenia nútenej správy v zmysle § 149 ods. 1 tretia veta zákona o poisťovníctve, čím porušil základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR (nálezy uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod číslom 9/2015 a 31/2013). Sťažovateľ tiež citoval z rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžfk/57/2019 zo dňa 30.06.2006 a namietal, že krajský súd sa prekvapivo a bez uvedenia jediného relevantného dôvodu odchýlil od záverov vyslovených v uvedenom rozsudku, čo rovnako porušuje právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces (por. Nález Ústavného súdu SR 23/2012).

14. Sťažovateľ konštatoval, že ak mal aktívnu vecnú legitímáciu podať žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prerušení konania o rozklade, potom pri použití zásady argumentum a minori ad maius je nevyhnutné dospieť k záveru, že ju musí mať o to viac v konaní, v ktorom sa domáha prieskumu rozhodnutia o zastavení rozkladového konania, ktoré je konečnej povahy. Pokiaľ teda rozhodnutie žalovaného o prerušení konania o rozklade len dočasne bránilo preskúmaniu zákonnosti zavedenia nútenej správy nad žalobcom, tak rozhodnutie žalovaného o zastavení tohto konania posúdenie tejto otázky úplne znemožnilo.

15. Žalovaný sa v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s uznesením krajského súdu a kasačnú sťažnosť navrhol ako nedôvodnú zamietnuť.

IV. Právne závery kasačného súdu

16. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný preskúmal napadnuté uznesenie v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP), pričom po zistení, že

kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods.1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), po neverejnej porade senátu jednomyselne došiel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná, a preto podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil uznesenie krajského súdu a vec vrátil Správnemu súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

17. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bolo v zmysle sťažnostných bodov posúdenie zákonnosti odmietnutia správnej žaloby postupom krajského súdu podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP, osobitne z toho hľadiska, či dal súd odpoveď na všetky relevantné otázky nastolené žalobcom v správnej žalobe a či a zrozumiteľne zdôvodnil svoje závery. Sťažovateľ tiež namietal, že krajský súd bez uvedenia dôvodov nedodrжал právne závery kasačného súdu uvedené v skoršom rozhodnutí sp. zn. 1Sžfk/57/2019 zo dňa 30.06.2000, ktoré sa síce týkali posúdenia zákonnosti rozhodnutia žalovaného vo veci prerušenia druhostupňového konania vo veci zavedenia nútenej správy nad žalobcom, avšak boli aplikovateľné i na ďalšie konanie, v ktorom bolo vydané preskúmané rozhodnutie.

18. Senát kasačného súdu pre poriadok zrekapituluje niektoré závery Najvyššieho súdu uvedené v rozsudku sp. zn. 1Sžfk/57/2019 zo dňa 30.06.2020. Najvyšší súd okrem iného uviedol, že „NBS rozhodnutím zo dňa 14.6.2017 zaviedla nad poisťovňou nútenú správu z dôvodov podľa § 147 ods. 3 zákona o poisťovníctve pre zistené závažné a opakované ohrozovanie práva jej klientov na plnenia z poisťných zmlúv. Rozhodnutím o zavedení nútenej správy bol pozastavený výkon funkcie všetkých orgánov poisťovne a pôsobnosť jej predstavenstva i dozornej rady prešla doručením tohto rozhodnutia na núteného správcu (§ 149 ods. 1 zákona o poisťovníctve), ktorý sa stal jediným štatutárnym zástupcom poisťovne. Zákon však umožnil predstavenstvu poisťovne podať proti rozhodnutiu o zavedení nútenej správy opravný prostriedok. Ide prakticky o jediný úkon, ktorý po doručení rozhodnutia NBS o zavedení nútenej správy môže vykonať predstavenstvo v mene poisťovne, všetky ostatné právomoci prechádzajú na núteného správcu“ (bod 24). Z citovaného nevyplývajú žiadne pochybnosti o tom, že poisťovňa v zastúpení jej predstavenstvom bola aktívne legitimovaným subjektom na podanie opravného prostriedku (rozkladu) proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného o zavedení nútenej správy. Potvrďuje to nakoniec aj Ústavný súd SR v rozhodnutí III. ÚS 185/2018-10 zo dňa 02.05.2018 vo veci vyhlásenia konkurzu na majetok poisťovne, keď konštatuje, že poisťovňa mohla proti rozhodnutiu NBS o zavedení nútenej správy podať rozklad a je oprávnená i na prípadné podanie správnej žaloby proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci nútenej správy (bod 13 uvedeného uznesenia).

19. Najvyšší súd v spomenutom rozhodnutí ďalej konštatoval: „V súvislosti s posúdením otázky zákonnosti odmietnutia správnej žaloby ako neprípustnej kasačný súd upozorňuje na to, že v dôsledku rozhodnutia o prerušení konania o rozklade poisťovne proti rozhodnutiu o zavedení nútenej správy doposiaľ nebola bankovou radou posúdená zákonnosť rozhodnutia o nútenej správe zo dňa 14.6.2017. Niet teda právoplatného rozhodnutia o tom, či skutočne boli naplnené hmotnoprávne dôvody podľa § 147 ods. 3 zákona o poisťovníctve a či bol v súlade so zákonom presun všetkých rozhodovacích právomocí orgánov poisťovne na núteného správcu, na návrh ktorého bol na majetok poisťovne vyhlásený dňa 30.1.2018 konkurz. Rozhodnutím o zavedení nútenej správy bolo fakticky ukončené podnikanie spoločnosti a jej riadne ustanovené orgány boli vylúčené z rozhodovania o majetku poisťovne i jej právach a záväzkoch súvisiacich s podnikaním.“ (bod 29)

20. „Kasačnému súdu neprináleží v tomto konaní skúmať otázku zákonnosti zavedenia nútenej správy nad poisťovňou. Je však toho názoru, že táto otázka mala byť (a naďalej má) v primeranom čase právoplatne vyriešená rozhodnutím o rozklade, ktorý bola poisťovňa podľa zákona oprávnená podať a ktoré oprávnenie aj využila. V rámci ústavne garantovaného práva na právnu ochranu a na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) je nepochybne oprávnená v čo najkratšom čase poznať konečný a právne záväzný záver bankovej rady o tom, či boli splnené zákonné podmienky pre zavedenie nútenej správy. Rozhodnutie žalovanej o prerušení konania o rozklade toto konečné rozhodnutie bez náležitých dôvodov odkladá, čím predlžuje právnu neistotu zúčastnených a okrem spomenutého ústavného práva na súdnu ochranu sa dotýka i práva poisťovne a vlastníkov jej akcií na podnikanie (čl. 35 ods. 1 Ústavy SR) i výkonu vlastníckych oprávnení k majetku spoločnosti (čl. 20 ods. 1 Ústavy SR).“ (bod 30)

21. Z citovaných záverov súdu poslednej inštancie, ktorými bol viazaný nielen krajský súd, ale aj Banková rada NBS (§ 469 SSP), je celkom jasné, čo sa od žalovaného po zrušení jeho rozhodnutia o prerušení rozkladového konania očakávalo. Napriek jednoznačnému pokynu kasačného súdu ako ďalej

v konaní postupovať sa NBS svojvoľne rozhodla neposkytnúť poisťovní právnu ochranu vo forme konečného meritórneho rozhodnutia o rozklade proti zavedeniu nútenej správy a preskúvaným rozhodnutím toto konanie zastavila, v podstate dôvodiac, že vyhlásením konkurzu na majetok poisťovne sa nútená správa skončila a preto odpadol dôvod v ňom pokračovať (§ 22 ods. 1 písm. d/ zákona o dohľade). Žalovanému celkom unikol rozdiel medzi trvaním nútenej správy, ktorá nepochybne vyhlásením konkurzu na majetok poisťovne skončila (§ 155 ods. 1 písm. b/ zákona o poisťovníctve), a konaním o rozklade poisťovne proti zavedeniu nútenej správy, ktorého predmetom je preverenie, či boli splnené zákonné podmienky pre jej zavedenie.

22. Na povinnosti Bankovej rady NBS meritórne rozhodnúť o rozklade proti zavedeniu nútenej správy nad poisťovňou sa samotným skončením nútenej správy nič nemení a žalobca má naďalej ústavné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (právo na tzv. inú právnu ochranu) poznať právoplatný záver žalovaného, či prebehlo v súlade so zákonom zavedenie nútenej správy a s tým súvisiaci presun kompetencií orgánov spoločnosti na núteného správcu, ktorý následne podal úspešný návrh na vyhlásenie konkurzu voči poisťovni.

23. Kasačný súd na tomto mieste podotýka, že obsah súdnej ochrany v správnom konaní sa po uplynutí účinkov rozhodnutia žalovaného dostáva do sekundárnej podoby, ktorej podstatou je vytvorenie základu pre prípadný nárok na náhradu škody (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 274/2018 zo dňa 13. novembra 2018, sp. zn. III. ÚS 416/2018 zo dňa 16. januára 2019 a iné). Podmienkou uplatnenia prípadnej náhrady škody, ktorá vznikne nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy, je konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia (§ 3 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov).

24. Pokiaľ ide o otázku aktívnej vecnej legitímácie poisťovne na podanie správnej žaloby proti rozhodnutiu žalovaného o zastavení konania o rozklade žalobcu proti zavedeniu nútenej správy, aj táto otázka bola právoplatne rozsúdená citovaným rozsudkom Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžfk/57/2019 zo dňa 30.06.2020. Najvyšší súd totiž zaujal názor, že „na oprávnení poisťovne vystupovať v administratívnom konaní o zavedení nútenej správy vo vlastnom mene v zastúpení predstavenstvom nič nemení ani skutočnosť, že dňom 30.1.2018 bol na majetok poisťovne vyhlásený konkurz a do funkcie bola ustanovená správkyňa konkurznej podstaty. Právoplatné ukončenie konania o zavedení nútenej správy nad poisťovňou sa totiž nijako netýka majetku patriaceho do konkurznej podstaty a preto vyhlásenie konkurzu nemalo za následok prerušenie konania o nútenej správe, ani vstup správcu konkurznej podstaty do konania o rozklade namiesto úpadcu.“ (bod 35).

25. Krajský súd si nevyšimol pre neho záväzný právny názor kasačného súdu a podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP odmietol správnu žalobu poisťovne proti rozhodnutiu žalovaného o zastavení rozkladového konania ako podanú zjavne neoprávnenou osobou. Naznačil, že s poukazom na § 47 ods. 5 zákona o konkurze mohol takúto žalobou podať na súd len správca konkurznej podstaty, pretože vzhľadom na oprávnenia núteného správcu, ktorý v rámci nútenej správy nakladá s celým majetkom poisťovne, sa podanie žaloby týka celého majetku podliehajúceho konkurzu. K vyššie citovaným záverom Najvyššieho súdu zaujal názor, že rozhodnutie o prerušení konania je procesným rozhodnutím netýkajúcim sa majetku žalobcu. Tým chcel zrejme povedať, že rozhodnutie o zastavení konania nie je procesným rozhodnutím, a že sa majetku žalobcu týka.

26. Kasačný súd nebude s uvedeným nezrozumiteľným a ničím nepodloženým názorom krajského súdu širšie polemizovať a radšej len zopakuje, že vyhlásenie konkurzu na majetok poisťovne nemá žiadny vplyv na oprávnenie poisťovne zastúpenej svojím predstavenstvom podrobiť rozhodnutie o zavedení nútenej správy preskúmaniu na základe podaného rozkladu v druhostupňovom správnom konaní a prípadne na základe správnej žaloby aj v súdnom správnom konaní. Záver o tom, či bola nútená správa nad poisťovňou zavedená v súlade so zákonom alebo nie, sa netýka žiadneho konkrétneho majetku alebo majetkového práva, ktoré by mohli podliehať konkurzu, a už vôbec nie celého majetku poisťovne. Výsledok konania o rozklade ani prípadné súdne preskúmanie rozhodnutia o rozklade majetok patriaci do konkurznej podstaty nijako neovplyvní. Preto oprávnenie žalobcu ako úpadcu v zastúpení svojím predstavenstvom iniciovať takého konania a domôcť sa ich výsledku nie je dotknuté prechodom oprávnení štatutárnych orgánov poisťovne na správcu konkurznej podstaty vyhlásením konkurzu (§ 47 ods. 5 zákona o konkurze).

27. Z uvedených dôvodov považoval kasačný súd sťažnostné body kasačnej sťažnosti za dôvodné. Krajský súd v rozpore s § 139 ods. 2 nezdôvodnil svoje závery ani vo vzťahu k žalobným bodom, ani vo vzťahu k záverom rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžfk/57/2019 zo dňa 30.06.2020, ktorými bol v zmysle § 469 SSP viazaný. Právne závery kasačného súdu pritom nerešpektoval napriek tomu, že počas konania pred žalovaným či pred správnym súdom nedošlo k zmene skutkových okolností, právnych predpisov, alebo k zmene relevantnej judikatúry (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 5Sž/7/2013, 5Sžo/25/2013). Krajský súd vydal arbitrárne rozhodnutie, ktoré právnu neistotu účastníkov neodstránilo, naopak celkom zbytočne zaťažilo všetkých zúčastnených i justičný systém. Preto kasačný súd postupoval podľa § 462 ods. 1 SSP a uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil Správnejmu súdu v Bratislave, na ktorý prešiel výkon správneho súdnictva z Krajského súdu v Bratislave (zákon č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

28. Rozhodnutie o trovách kasačného konania bude s ohľadom na zrušenie uznesenia o odmietnutí žaloby a vrátení veci na ďalšie konanie predmetom neskoršieho rozhodovania správneho súdu v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p.

29. Tento rozsudok prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.